Να γίνουν οι Γεωγραφίες, οι Ιστορίες και οι Γραμματικές, κηρύγματα λευτεριάς

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

«Είμασταν σχολιαρούδια και ο τόπος μας ακόμα σκλαβωμένος στην Τουρκία. Και Σχολάρχης μας, ο αξέχαστος εκείνος Σπύρος Αναγνώστου. Από τους δασκάλους του υποδουλωμένου Γένους, που συντηρούσαν μέσα στην καρδιά των παιδιών την ιερή φωτιά της Μεγάλης Ιδέας, και ένιωθαν τούτη την αποστολή σαν την πιο σπουδαία της καριέρας των της παιδαγωγικής. Αφορμές για την εθνική διαπαιδαγώγηση του 'διναν όλα τα μαθήματα που μας δίδασκε. Μας έκαμε Γεωγραφία του νησιού μας, και σιγά-σιγά το χέρι του περνούσε το Αιγαίο, όπου τα νησιά μας ήταν κίτρινα όπως όλη η Τουρκία και η κοντινή μας Μικρασία, και έφτανε στην Ελλάδα, την ελεύτερη την Ελλάδα. Αυτή ήταν τριανταφυλλιά. Ένα μικρό τριανταφυλλί σημάδι πάνω στο μεγάλο χάρτη της Ευρώπης. Εκεί σταματούσε το δάχτυλο του Αναγνώστου, κίτρινο από το αδιάκοπο κάπνισμα. Σταματούσε δισταχτικό και έκαμε αργά-αργά τον περίπατό του γύρω στα σύνορα του ελεύθερου κράτους. Τα σύνορα ήταν κοντινά, ο περίπατος σύντομος.

Τότες ο Αναγνώστου πήγαινε και κλείδωνε από μέσα την πόρτα της τάξης, και μεις αναστενάζαμε με αγαλλίαση. Για δύο λόγους. Πρώτα γιατί θα ξεφεύγαμε από το ανιαρό μάθημα της Γεωγραφίας, που ήταν μόνο ονόματα και αριθμοί, και δεύτερο γιατί ξέραμε πως θα μας μιλούσε για την Ελλάδα και για τη Μεγάλη Ιδέα. Αυτές τις δύο λέξεις τις πρόφερνε πιο σιγά, και αυτό μας έκανε να νιώθουμε την ιερότητα της Ιδέας σαν μία θρησκευτική αποκάλυψη, που έπρεπε να τη φυλάξουμε στα άδυτα της ψυχής μας, και να την προφυλάγουμε από τους καταχτητές σαν ένα μυστικό θησαυρό, ή σαν ένα βαρέλι μπαρούτη που κάποτε εμείς θα της ανάβαμε το φιτίλι».

(**Στρατή Μυριβήλη, «Απ' την Ελλάδα», εκδ. «ΕΣΤΙΑ», σελ. 11-12**).

Τότε, όταν το Ισλάμ αφάνιζε το Γένος, μιλούσαν οι καρδιές, τώρα μιλούν τα πουγκιά, τα χρήματα.

Τότε οι δάσκαλοι έριχναν προσανάμματα στις ψυχές των μαθητών τους, συντηρούσαν την «ιερή φωτιά της Μεγάλης Ιδέας», της ελευθερίας, τώρα σβήνουν τις «φωτιές τις πλάστρες». Τώρα «κάνουν δράσεις» για τον ρατσισμό και την διαφορετικότητα.

Μεγάλη Ιδέα της παιδείας η ποινικοποίηση της φιλοπατρίας και της ορθόδοξης πίστης μας. (Για

τους νέους υπουργούς Φίλη και… CIA, τι να πω; Και έσται η εσχάτη πλάνη χείρων της πρώτης.

Τότε κλείδωναν τις τάξεις από μέσα, οι σπουδαίοι εκείνοι δάσκαλοι, και μεταμόρφωναν τις Γεωγραφίες, τις Ιστορίες και τις Γραμματικές σε κηρύγματα λευτεριάς. Έκλινε ο δάσκαλος τα βλοσυρά και δύσπεπτα τριτόκλιτα «Θραξ-Θρακός» και «Κρης-Κρητός» και μ' αυτά έφτιαχνε μπαρουτοβάρελα που κάποτε «εμείς τα παιδιά θα ανάβαμε το φιτίλι».

Ενώ τώρα… Φέτος ανέλαβα Ε' δημοτικού. Πρώτο κεφάλαιο στο βιβλίο της Γλώσσας; Ένα κείμενο για την πατρίδα σαν αυτό του Μυριβήλη; Ένα ποίημα ευωδιαστό του Σολωμού, του Δροσίνη, του Βρεττάκου, του Πολέμη; Όχι βέβαια. Δύο-τρεις έντυπες ευτέλειες , άχαρες και άψυχες φλυαρίες, οικολογικού περιεχομένου. Ζούμε σε μία χώρα, «Πάσχα των ματιών», δεν υπάρχει λογοτέχνης που να μην μαστόρεψε κείμενο για να εξυμνήσει το κάλλος της και τούτοι οι αμαθέστατοι, οι εθνοκτόνοι γέμισαν τα βιβλία με αποκόμματα εφημερίδων. (Μόνο από τις… προοδευτικιές ΝΕΑ, ΒΗΜΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ).

Έχουμε χρέος, εμείς οι δάσκαλοι, όσοι αντικρίζουμε με «πόνο και αγάπη» την καταβαράθρωση της πατρίδας μας και ελπίζουμε στον Χριστό μας, να κλειδώνουμε την αίθουσά μας και να διδάσκουμε εκείνο το παλιό μάθημα: την πατριδογνωσία. Εσχάτη ώρα εστί. Οι Φράγκοι μας ποδοπατούν, το Ισλάμ ξανάρχεται για να μείνει στην πατρίδα, οι πολιτικοί νάνοι και αρλεκίνοι είναι ανίκανοι να σηκώσουν το βάρος της ιστορίας μας. Θέλει χέρια γερά ο Ελληνισμός, τα παντοειδή ανδρείκελα τα 'χουν κατεβασμένα.

Να κλείσω με την διήγηση για μία άλλη δασκάλα, όταν στέναζε και μάτωνε η Ελλάδα κάτω από την ναζιστική θηριωδία.

«*...Το Δεκέμβρη του 1943, αρχή ενός ακόμα χειμώνα πείνας και παγωνιάς, άχνισε κάτι ζεστό ξαφνικά στην αυλή του σχολείου μας. Ήταν ένα μεγάλο καζάνι και μέσα είχε συσσίτιο για τα παιδιά. Γύρισα στο σπίτι περήφανη, κρατώντας με προσοχή ένα τενεκεδάκι γεμάτο σούπα πηχτή. "Γιατί δεν την έτρωγες στο σχολείο, καρδούλα μου;" λαχτάρισε η μάνα μου. "Αν σου χυνόταν στο δρόμο;" "Θα φάτε λίγη σούπα κι εσείς, αλλιώς δεν τρώω καθόλου", δήλωσε ορθά κοφτά. "Το ίδιο κι εγώ", φώναξε ο Μάνος, ο αδερφός μου. Κι έτσι γινόταν από κείνη τη μέρα σε κάθε συσσίτιο που κουβαλούσαμε οι δυο μας από το σχολείο. Η σούπα ερχόταν τακτικά, πάντα η ίδια, άνοστη και πηχτή.*

Ώσπου μια μέρα, μας μοίρασαν κάτι ξεχωριστό. Μπήκαμε στη γραμμή και μας έβαλαν στα τενεκεδάκια κάτι σα μέλι, αλλά σκούρο κοκκινωπό. "Γλυκόζη" το είπαν. Βουτούσαν τα παιδιά το δάχτυλο στη γλυκόζη, το έγλειφαν με απόλαυση και γελούσαν ευτυχισμένα, πειράζονταν μεταξύ τους. Ένα μεσημέρι, γυρίζοντας ο αδερφός μου από το σχολείο, δεν ήθελε να βάλει μπουκιά στο στόμα του ούτε από τη σούπα ούτε από τη γλυκόζη. Ταραγμένος φαινόταν, έτοιμος να βάλει τα κλάματα. "Τι συμβαίνει παιδί μου;" ανησύχησε η μαμά. Εκείνος δεν έβγαζε λέξη. Κι όσο δε μιλούσε, τόσο επέμενε η μάνα μου να μάθει, τόσο μεγάλωνε και η δική μας η περιέργεια. Με τα πολλά, αποφάσισε τελικά να μιλήσει. Κι αυτό που μας είπε γράφτηκε στη μνήμη μου ανεξίτηλα.

Στην αυλή για το συσσίτιο βρισκόταν με της τάξης του τα παιδιά. "Σκαρώνουμε κάτι;" άκουσε έναν από τους συμμαθητές του- "πειραχτήρης" ήταν το παρατσούκλι του- να ψιθυρίζει στον διπλανό, μόλις πήρε τη γλυκόζη στο τενεκεδάκι του. Ο άλλος έγνεψε "ναι". Τότε ο πειραχτήρης κάτι του είπε στ' αυτί, κρυφογέλασαν οι δύο τους πονηρά κι εξαφανίστηκαν στην στιγμή. Σε λίγο χτύπησε το κουδούνι να μπούνε στην τάξη. Πρώτα έμπαιναν τα κορίτσια. Ύστερα τ' αγόρια. Τελευταία η δασκάλα, που κόντευε να μην ξεχωρίζει από τα παιδιά, έτσι που είχε απομείνει πετσί και κόκαλο. Καταλαβαίνεις πως ήταν μεγάλη από τα μάτια της μόνο, που τα σκοτείνιαζαν ολόγυρα δύο μαύροι κύκλοι. Όταν μπαίνανε όλοι στην τάξη, έκλεισε την πόρτα, μετρούσε τα παιδιά σειρά σειρά, έλεγε "εντάξει, φρόνιμα τώρα, μην ακούσω μιλιά" κι αρχίζανε αμέσως το μάθημα. Το "εντάξει, φρόνιμα

τώρα, μην ακούσω μιλιά" τη φορά εκείνη δεν το είπε. Ούτε να τους μετρήσει την είδανε. Κοντά στην πόρτα της τάξης στεκόταν σκυφτή, σαν να ψαχούλευε κάτι. "Μα τι κάνει η κυρία εκεί;" ρώτησε παρεξενεμένος ο Μάνος που δεν καλόβλεπε, γιατί τα περισσότερα παιδιά ήταν όρθια ακόμα. "Πασαλείψαμε το χερούλι με γλυκόζη", χασκογέλασε από δίπλα ο πειραχτήρης, "για να κολλήσουν τα χέρια της να γελάσουμε". Δε γελάσανε. Καθίσανε τελικά στα θρανία τους και δε μιλούσε κανείς. Βλέπανε τη δασκάλα τους τώρα όλοι βουβοί, σαστισμένοι. Είχε σκύψει κι έγλειφε με λαχτάρα μια το χερούλι της πόρτας, μια την παλάμη της… Ύστερα γύρισε και τους κοίταξε με παράπονο. Στα μάγουλά της έτρεχαν δάκρυα. "Μην τη σπαταλάτε τη γλυκόζη, χρυσά μου, για τ' όνομα του Θεού!", είπε ξέπνοα. "Σας τη δώσαμε όλη, ούτε μία σταγονίτσα δεν κρατήσαμε εμείς οι δάσκαλοι, για να τη φάτε να δυναμώσετε εσείς τα παιδιά. Μην τη σπαταλάτε, σας παρακαλώ, είναι κρίμα! Είν' αμαρτία!". Την πήραν πάλι τα δάκρυα. Κι έκλαιγε, έκλαιγε…

Μαζεύτηκαν όλοι τριγύρω της. Μονάχα ο πειραχτήρης έμεινε στο θρανίο του με το κεφάλι κατεβασμένο. Οι άλλοι σπρώχνονταν ποιος πρώτα να την αγκαλιάσει, ποιος να της πρωτοπεί "από το δικό μου, από το δικό, κυρία, να πάρετε λίγο!".

Ούτ' ένα τενεκεδάκι δεν άγγιξε η δασκάλα. Μόνο έκλαιγε, έκλαιγε…».

(**Από το βιβλίο της Λότης Πέτροβιτς, «Ο καιρός της σοκολάτας»**).

28.09.2015

Πηγή: www.antibaro.gr/